

ע"פ 9115/09/16 - שמש חי אחזקות בע"מ, חי שמש נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 9115-09-16
ע"פ 30157-09-16

ניתנה ביום 10 נובמבר 2016

בפני כב' השופט רועי פוליאק

המבקשים

1. שמש חי אחזקות בע"מ
2. חי שמש

המשיבה

-
מדינת ישראל

בשם המבקשים: עו"ד טל שחר

בשם המשיבה: עו"ד אנט שקורי פליישמן

החלטה

השופט רועי פוליאק

1. המבקשים הורשעו בבית הדין האזורי בחיפה (השופטת מיכל נעים דיבנר; ת"פ 56077-11-14), בהכרעת דין מיום 22.3.16, בחלק מהעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן. המבקשת 1 הורשעה בעבירות של פיטורי עובדת בהיריון ללא היתר, לפי הוראות סעיפים 9(א) ו- 14(א)(6) לחוק עבודת נשים, התשי"ד-1954 (להלן- **חוק עבודת נשים**) וכן באי תשלום פדיון חופשה לעובדת, לפי הוראות סעיפים 13 ו- 28(א)(2) **לחוק חופשה שנתית**, התשי"א-1951 (להלן- **חוק חופשה שנתית**). המבקש 2 הורשע בעבירות של הפרת חובת פיקוח ואחריות כנושא משרה בתאגיד. במקביל, זיכה בית הדין את המבקשים מעבירות של אי תשלום שכר מינימום, הלנת שכר ואי מסירת תלושי שכר.

2. בגזר הדין, מיום 28.6.16, הטיל בית הדין האזורי על המבקשים קנסות כספיים בסכומים של ₪ 19,880 (המבקשת) ו- ₪ 8,880 (המבקש), שישולמו ב- 10 תשלומים רצופים ושווים החל מיום 1.9.16. בנוסף, חייב בית הדין את המבקשים ליתן התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו, לתקופה של שלוש שנים מיום קבלת גזר הדין.

3. המבקשים הגישו ערעור הן על הכרעת והן על גזר הדין. מספר ימים לאחר מכן הגישו המבקשים את הבקשה שלפניי, לעיכוב ביצוע תשלומי הקנסות שהושתו עליהם, עד להכרעה בערעור. המבקשים טוענים כי סיכוייהם לזכות בערעור טובים. בקשר לכך נטען, בין היתר, כי הוכח, באמצעות תמלילים ועדויות, שהעובדת לא פוטרה בהיותה בהריון, אלא עזבה את עבודתה מתוך מטרה להגיש תביעה אזרחית, לשם קבלת פיצויים גבוהים ככל שניתן; שגה בית הדין בכך שלא ייחס משקל לדברים מהותיים שנאמרו בהקלטה, מהם עולה כי העובדת הוצאה לחופשה קצרה ולא חזרה לעבודה; שגה בית הדין עת למרות שצין כי הוא ער לכך שהעובדת ידעה שללא מסמך בכתב על ידי מנהל החברה לא ניתן לפטרה, הסיק משאר הנסיבות כי היא פוטרה; שגה בית הדין בכך שלא זקף לחובת המאשימה את אי הזמנתם של עדים הנוגעים לסיבות הפסקת עובדה של העובדת ולתמיכה בגרסתה; מנהלת החשבונות בחברה הסבירה בעדותה שלא נסתרה, כיצד שולמה לעובדת החופשה במסגרת גמר חשבון; העובדת גם אישרה בעדותה כי חתמה על אישור לפיו בשנים 2010-2012 היא קיבלה את כל החופשה שהגיעה לה; שגה בית הדין עת הרשיע את המבקש ללא כל נימוק ממשי למעט העובדה שהוא היה מנהל בחברה; ככל שהיה בית הדין בוחן את הנסיבות והמסמכים והעדויות שהוצגו בפניו, היה נוכח כי המבקש עשה כל שניתן על מנת למנוע מצב של פיטורים או אי תשלום פדיון חופשה ועשה הכל כדי לדאוג לעובד ולעדכן אותו בדבר זכויותיו; המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח מעל כל ספק סביר כי הנאשמים עברו ולו אחת מהעבירות שיוחסו להם.

4. המבקשים מוסיפים וטוענים, בהסתמך על אישור רואה החשבון, שאין באפשרותם לשלם את הקנסות בשל מצבם הכלכלי הקשה. בקשר לכך נטען, כי הוכח באמצעות המסמכים שונים שהחברה אינה יכולה לעמוד בתשלום קנסות והיא בקושי "מחזיקה" ומשלמת את ההוצאות השוטפים; תשלום הקנסות עלול להכביד על תזרים המזומנים ולפגוע בתשלום משכורות עובדים ובתשלום לספקים; הימנעות מעיכוב ביצוע עד לשמיעת הערעור, שעלול להמשיך תקופה ארוכה, עלול אף לגרום להתמוטטות החברה וגם התמוטטות אישית של מנהלה; החברה פעילה בשוק תחרותי וכיום יש לה חובות כספיים ואשראים כמו גם הלוואות למערכת הבנקאית בסכומים של מיליוני שקלים, וסכומים אלה היא מנסה להחזיר באופן שוטף ומבלי להזכיר את התזרים הרגיל לצורך פעילותה. כן צוין, כי על מנת שלא לסגור את פעילות החברה ולשלוח מאות עובדים לביתם ללא פרנסה, נאלץ המבקש באופן אישי למשכן נכסים פרטיים כדי לאפשר קבלת אשראי עסקי לחברה. עוד נטען כי במסגרת גזר הדין בית הדין קמא היה ער למצבה הכלכלי הקשה של החברה וחובותיה אשר עומדים במיליוני שקלים. עוד נטען כי המבקשת היא חברה הפעילה בתחום מזה עשרות שנים, יש לה רכוש קבוע, לקוחות והיא בעלת מוניטין טוב ואין כל חשש שככל הערעור יידחה כי תוכל לשלם את הסכום הפסוק.

5. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי אין לחרוג מן הכלל לפיו אין לעכב תשלומי קנס שהוטל על נאשם, שכן אין בתשלום כדי לגרום לנאשם נזק בלתי הפיך. לגופם של דברים טוענת המשיבה, כי בהיבט של סיכויי הערעור אין מקום להיעתר לבקשת המבקשים. לטענתה, הכרעת הדין מנומקת ומפורטת כראוי ומבוססת היטב על ראיות ועדויות שנגבו בזמן אמת. כן נטען כי דברים אלה נכונים גם בנוגע לגזר הדין, המבוסס על קביעות עובדתיות והתרשמות מן העדויות שבאו בפניו, עניינים שערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהן. כן צוין כי גזר הדין הביא בחשבון את כל השיקולים הנוגעים לעניין ובכלל זה היעדר הרשעות קודמות, מצבם הכלכלי הקשה של המבקשים, וכן העובדה ששילמו לעובדת במסגרת התביעה הכספית

שהוגשה נגדם והתקבלה, פיצוי בגין נזק לא ממוני. בסופו של יום, קבע בית הדין עונש מידתי וסביר, והטיל על המבקשות קנסות שנפרשו על פני תקופה ממושכת (10 תשלומים). כן נטען כי גם מבחינת מאזן הנוחות אין מקום להיעתר לבקשה, שכן מדובר בקנס המשולם לקופת המדינה, וככל שהמדינה תחויב בהשבה לא יהא כל קושי להיפרע ממנה. עוד צוין כי טענת המבקשים כי ביצוע גזר הדין יגרום להתמוטטות החברה נטענה ללא ראשית ראיה לכך, למעט אישור רואה חשבון המעיד על מצבה הכלכלי של החברה, אשר הוגש במסגרת ההליכים בבית הדין קמא.

6. בתשובה לתגובת המשיבה חוזרים המבקשים על האמור בבקשתם ומציינים כי אישור רואה החשבון בדבר מצבה הכלכלי הקשה אינו טענה בעלמא, במיוחד שעה שהמשיבה לא ביקשה לחקור אותו וגם לא הציגה כל ראיה הסותרת את האמור באישורו. עוד צוין כי בפני בית הדין קמא הוצגו מסמכים ודפי חשבון, בנוסף לעדות מנהל החברה, המעידים על חובותיה במיליוני שקלים. עוד מבהירים המבקשים כי מצבם התזרימי היום קשה ולכן תשלום הקנסות עלול להכביד על החברה ולגרום לפגיעה אנושה בה ובמבקש, אולם בטווח הארוך, ככל שידחה הערעור, ניתן יהא להיפרע מהמבקשת, בהיותה חברה וותיקה ובעלת נכסים ומוניטין. המבקשים מוסיפים וטוענים כי סיכויי הערעור טובים, שכן עיקר טענותיהם הנוגעות להתעלמות ולהתייחסות בית הדין קמא לחלק מהראיות ולכך שבית הדין הסיק מהראיות מסקנות לא נכונות.

7. בהחלטת מיום 7.11.16 התבקשו הצדדים להודיע אם נתונה הסכמתם לכך שההחלטה בבקשה לעיכוב ביצוע תינתן על סמך החומר שבתיק, מבלי צורך לקיים דיון במעמד, זאת לאור הנפסק בעניין **אלטורי** (ע"פ 1318/07 **אלטורי נ' מדינת ישראל**, (31.12.07)) ובעניין **דהן** (ע"פ 9043/12 **רחמים דהן נ' מדינת ישראל**, (23.4.13)). שני הצדדים הודיעו כי הם מסכימים שההחלטה בבקשה תינתן על סמך החומר שבתיק.

הכרעה

8. הלכה היא כי ככלל לא יורה בית המשפט על עיכוב ביצוע תשלומי קנס בשל הגשת ערעור. שכן תשלום הקנס, בניגוד לעונש מאסר, אינו גורם ברוב המקרים נזק בלתי הפיך למבקש ויעלה בידו, ככל שערעורו יצליח, להיפרע מן המדינה את השבתו (ע"פ 10861/07 **ממן נ' מדינת ישראל**, (29.6.2008); ע"פ 3071/13 **מלכה נ' מדינת ישראל** (6.5.2013); ע"פ 5204/13 **אבוטבול נ' מדינת ישראל** (30.7.2013)). יחד עם זאת, בית המשפט ישקול בחיוב לעכב תשלום קנס מקום בו שוכנע כי אין ביכולתו המבקש לעמוד בתשלום (ע"פ 29/13 **בירנבוים נ' מדינת ישראל**, (13.1.2013)). במסגרת בחינה זו על בית המשפט להביא בחשבון את גובה הקנס, את מצבו הכלכלי של הנידון ואת יכולתו לשלם את הקנס בטרם ישמע הליך הערעור.

9. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובכלל החומר המצוי בפניי, לא מצאתי טעם המצדיק את עיכוב תשלום הקנסות שהושתו על המבקשים ונחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

במקרה שלפני, על פני הדברים, מאזן הנוחות נוטה לדחיית הבקשה, וזאת מבלי שאדרש לסיכויי הערעור. המבקשים הורשעו, על יסוד מכלול העדויות והראיות, על עבירות של פיטורי עובדת בהיריון ללא היתר ועל אי

תשלום פדיון חופשה, והקנסות שהושטו עליכם נפרש על פני תקופה ממושכת (כאשר התשלום החודשי של המבקשים יחד מסתכם ב-2,876 ₪ לחודש). בית הדין האזורי נתן דעתו לכלל נסיבות המקרה, ובכלל זה העובדה שהעבירה בוצעה בשנת 2012, היעדר הרשעות קודמות למבקשים בעבירות דומות ב-40 שנות פעילותם, מצבם הכלכלי והחשש מהכבדה נוספת בעקבות הטלת הקנסות, והטיל על המבקשים קנסות שהינן בשיעור שבין 10%-30% מסכום הקנס המרבי. בבקשה שלפניי המבקש לא הגיש כל ראיה להוכחת טענתו כי הוא דל אמצעים, מלבד אישור רואה חשבון המעיד על מצבה הכלכלי של החברה, אשר הוגש במסגרת ההליכים בבית הדין קמא. אומנם, דוח רואה החשבון שצורף לבקשה מצביע על התחייבויות החברה לבנקים, לספקים ומוסדות אחרים, אך שאין בכך הצדקה לפטור מתשלום קנס המוטל כעונש על ביצוע עבירה פלילית, בעיקר בנסיבות בהן תשלום הקנס, שסכומו אינו גבוה (והוא ממילא בטל בששים ביחס לחובות הנטענים של המבקשת) נפרש על פני 10 תשלומים חודשיים. שוכנעתי, לפיכך, כי אין הצדקה מספקת להורות על עיכוב ביצוע. הואיל ומדובר בקנס המשולם לקופת המדינה, אין חשש שאם יהיה צורך בהחזר תשלומים שבוצעו - ההחזר לא ישולם, אם כך ייפסק בערעור. בנסיבות אלה, לא נמצא מקום לחרוג מן הכלל האמור ולעכב את ביצוע גזר הדין.

10. **סוף דבר** - הבקשה נדחת. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ט' חשוון תשע"ז (10 נובמבר 2016) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.